

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

Nr. 98.735 van 7 september 2001

A. 106.752/VIII-2376

In zake: **JADOT** Michel,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Monique DETRY, advocaat,
de Praeterestraat 25
1000 Brussel,

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door:
1. de Minister van Begroting,
2. de Minister van Ambtenarenzaken en
Modernisering van de Openbare Besturen,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Nicole CAHEN en
Mr. Michel D'HOOGHE, advocaten,
Henri Wafelaertsstraat 47-51
1060 Brussel.

DE RAAD VAN STATE, VIIIe KAMER, RECHTSPREKEND IN KORT GEDING,

Gezien de vordering die Michel JADOT op 3 juli 2001 heeft ingesteld om de schorsing van de tenuitvoerlegging te verkrijgen van het koninklijk besluit van 2 mei 2001 betreffende de aanduiding en de uitoefening van de management- en staffuncties in de federale overheidsdiensten;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoeker de nietigverklaring van dezelfde handeling vordert;

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij;

Gezien het verslag van de heer RONGVAUX, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2001, waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 4 september 2001;

Gelet op de kennisgeving, aan de partijen, van het verslag en van de beschikking tot vaststelling van de rechtsdag;

Gehoord het verslag van de heer GEUS, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van Mr. DETRY, advocaat, die voor de verzoekende partij verschijnt, en van Mr. VAGMAN, loco Mr. CAHEN en Mr. D'HOOGHE, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het gedeeltelijk eensluidend advies van de heer RONGVAUX, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende gegevens dienstig zijn voor het onderzoek van de vordering tot schorsing:

De Regering heeft besloten om de federale overheidsdiensten grondig te hervormen. Het opzet van de hervorming wordt als volgt uiteengezet in het verslag aan de Koning dat voorafgaat aan het koninklijk besluit van 7 november 2000 houdende oprichting en samenstelling van de organen die gemeenschappelijk zijn aan iedere federale overheidsdienst:

" De Regering heeft van de modernisering van de federale overheidsdiensten één van haar prioriteiten gemaakt. De samenleving heeft inderdaad andere verwachtingen ten aanzien van de federale overheidsdiensten dan voorheen. Het is dus noodzakelijk dat diezelfde overheidsdiensten transparanter worden en hun handelen, dat constant geëvalueerd en verbeterd moet worden, meer naar de burgers toe moet worden gericht. Het hervormingsplan dat de Regering goedkeurde, gemeenzaam "Copernicus-nota" genaamd, concretiseert de wil om de administratie ingrijpend te wijzigen.

De krachtlijnen steunen op volgende objectieven:

- verhoogde efficiëntie en snelheid van handelen, verzekerd door meer soepelheid en autonomie in het beheer;
- omkadering van de federale overheidsdiensten door een controle die, in plaats van remmend te werken, ondersteuning, hulp en, zo nodig,

elementen van herverdeling en hervorming zal aanreiken met het oog op de best mogelijke toewijzing van de middelen die door de gemeenschap aan de administratie worden toegekend;

- de responsabilisering van de dragende krachten van de administratie, zowel op het beslissingsniveau als op het niveau van het uitvoerend personeel;
- de bekendmaking van de hervorming, zowel intern als naar buiten toe.

Deze objectieven worden gerealiseerd in vier hoofdprojecten:

- 1) de uitwerking van een nieuwe basisstructuur van de federale overheidsdienst;
- 2) de invoering van een mandaatsysteem voor de topfuncties;
- 3) de vernieuwing van het personeelsbeleid;
- 4) de hervorming van de administratieve en begrotingscontrole.

Het koninklijk besluit dat ik de eer heb aan Uwe Majesteit ter ondertekening voor te leggen, het eerste in een reeks van besluiten die de hervorming zullen dragen, beoogt te beantwoorden aan het eerste van de voormelde objectieven. De basisstructuur, bedoeld om de administratieve en beleidsmatige leiding van de federale overheidsdienst te verzekeren, is samengesteld uit:

- de Beleidsraad;
- het Directiecomité;
- de Cel beleidsvoorbereiding.

De Beleidsraad is het verbindingsorgaan tussen de politieke overheid en de administratie. Hij dient de samenhang te verzekeren door een klimaat van vertrouwen en communicatie tussen beiden te creëren. Hij heeft tot taak de algemene richtlijnen voor de uitvoering van de politieke beslissingen vast te stellen, met name de strategie. Door de uitvoering van deze richtlijnen op te volgen neemt hij ook de rol van evaluator op zich. Eventueel zal hij de strategie moeten aanpassen om ze beter af te stemmen op het vooropgestelde doel.

Het Directiecomité is belast met het dagelijks en operationeel beheer van de federale overheidsdienst, met name het management. Het vervult zijn opdracht conform het strategisch plan en met inachtneming van de rechtsregels die van kracht zijn. Door de coördinatie tussen de verschillende operationele diensten van de federale overheidsdienst te verzekeren, verzekert het de goede werking van de overheidsdienst.

De Cel beleidsvoorbereiding is samengesteld uit technici die hun kennis en hun ervaring op het terrein ter beschikking stellen van de Beleidsraad en het Directiecomité, of dit nu met het oog op de voorbereiding van de te nemen maatregelen is of met het oog op hun uitvoering of hun evaluatie. Zij vervult een scharnierfunctie die de concrete realisatie van het uitgestippelde beleid mogelijk maakt. Het koninklijk besluit dat ik de eer heb aan Uwe Majesteit ter ondertekening voor te leggen beoogt dus een betere samenhang en een verhoogde samenwerking tussen de politieke overheid en de administratie. Het bepaalt de structuur van de drie nieuwe organen op voldoende flexibele wijze om bij hun totstandkoming in alle federale overheidsdiensten te kunnen rekening houden met de specificiteit van elke dienst en toch op een voldoende precieze manier om de uniformiteit van het nieuwe federale administratief landschap veilig te stellen."

De uitvoering van die hervorming heeft geleid tot de wijziging van bepaalde wets- en verordeningsbepalingen, in het bijzonder de wet van 22 juli 1993 houdende bepaalde maatregelen inzake ambtenarenzaken, het koninklijk

besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel en het koninklijk besluit van 26 september 1994 tot bepaling van de algemene principes van het administratief en geldelijk statuut van de rijksambtenaren die van toepassing zijn op het personeel van de diensten van de Gemeenschaps- en Gewestregeringen en van de Colleges van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie en van de Franse Gemeenschapscommissie, alsook op de publiekrechtelijke rechtspersonen die ervan afhangen (afgekort als APKB).

In haar advies van 22 maart 2001 over het bestreden ontwerp-besluit, heeft de afdeling Wetgeving van de Raad van State de strekking en de rechtsgrond van dat besluit als volgt omschreven:

" 1. Het om advies voorgelegde ontwerpbesluit bevat de basisregels betreffende de management- en staffuncties die in de federale overheidsdiensten worden ingevoerd.

De managementfuncties worden in vier groepen onderverdeeld (artikel 2, § 1, eerste lid), terwijl de staffuncties nominatim worden opgesomd (artikel 2, § 1, tweede lid).

De managementfuncties worden uitgeoefend in het raam van een mandaat als bedoeld bij artikel 22 van de wet van 22 juli 1993 houdende bepaalde maatregelen inzake ambtenarenzaken (artikel 3, eerste lid). De houders van een staffunctie worden aangesteld voor een periode van zes jaar (artikel 3, tweede lid).

Het ontworpen besluit bevat bepalingen betreffende de verschillende onderdelen van het statuut van de houders van de management- en staffuncties, namelijk de selectie, de werving en de aanstelling (artikelen 4 tot 10), de voorwaarden en de nadere regels betreffende de uitoefening van de functie (artikelen 12 tot 14), het pecuniaire statuut (artikel 15), de evaluatie (artikelen 16 tot 19), het einde van het mandaat of de aanstelling (artikelen 20 tot 24) en de hernieuwing ervan (artikel 25).

Voorts bepaalt het ontworpen besluit dat de houder van een managementfunctie een ontwerp van managementplan en van operationeel plan dient op te maken. Die plannen worden na overleg met, al naargelang het geval, de minister of de voorzitter van het directiecomité vastgesteld en in onderling overleg bijgestuurd (artikel 11).

Het ontworpen besluit bevat tot slot een aantal overgangsbepalingen (artikelen 26 tot 28) en opheffings- en slotbepalingen (artikelen 29 tot 32).

2. Het ontwerp wijzigt het statuut van het rijkspersoneel. Bijgevolg vindt het rechtsgrond in de artikelen 37 en 107, tweede lid, van de Grondwet";

Overwegende dat verzoeker secretaris-generaal is van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid; dat hij beklemtoont dat het bestreden besluit verscheidene gevolgen kan hebben voor zijn administratieve en hiërarchische positie; dat hij aanvoert dat hij zijn graad zal verliezen zodra de voorzitter van het directiecomité van de federale overheidsdienst waarnaar hij

ambtshalve zal worden overgeheveld, wordt benoemd; dat hij aanvoert dat "de toepassing van de bestreden handeling in bepaalde gevallen tot gevolg zal hebben dat verzoeker voortaan zijn positie van opperambtenaar zal worden ontnomen, een positie waarin hij de hoogste graad in de administratieve hiërarchie bekleedt en tot zijn pensioen zijn gezag kan uitoefenen, en hem in een lagere positie zal stellen dan ambtenaren die nu onder hem staan of zelfs dan personen die geen enkele administratieve ervaring hebben"; dat hij voorts het volgende aanvoert:

" Een ander gevolg van de bestreden handeling is dat verzoeker, wil hij de leiding behouden van de federale overheidsdienst die het ministerie dat hij nu leidt zal opvolgen, een aantal tests, waarvan de uitslag onzeker is, moet afleggen en ervoor moet slagen, waardoor hij zal kunnen worden aangewezen voor een mandaat, in een managementfunctie, en meer bepaald in de functie van voorzitter van het Directiecomité.

Een andere mogelijkheid is dat verzoeker, als geen passende functie voor hem kan worden gevonden, door de bestreden handeling in een ondergeschikte functie zal belanden.

In alle gevallen berokkent de toepassing van de bestreden handeling verzoeker ontegenzeggelijk een nadeel, zowel op administratief, materieel als moreel gebied";

Overwegende dat de verwerende partij de stelling van verzoeker betwist en opmerkt dat de bestreden handeling slechts in sommige, niet nader bepaalde gevallen ongunstig voor hem kan uitvallen, wat volgens haar betekent dat het door hem bestreden besluit in andere gevallen gunstig voor hem is; dat ze betoogt dat het nadeel dat hij aanvoert, zal afhangen van enerzijds zijn persoonlijke keuzen, namelijk de beslissing om al dan niet deel te nemen aan de selectietests en anderzijds beslissingen die na de bestreden handeling zullen worden genomen en die zeer positief kunnen zijn voor verzoeker; dat de verwerende partij voorts aanvoert dat de positie van verzoeker gevrijwaard is, zelfs als hij niet aan de selectietests deelneemt of er niet voor slaagt, aangezien hij zijn wedde behoudt en hem een passende functie zal worden aangeboden die aansluit bij zijn bekwaamheid en zijn ervaring; dat ze voorts het volgende stelt:

" ... op te merken valt dat verzoeker zichzelf voorstelt als een expert inzake werkgelegenheid en arbeid en sociale zekerheid die zeldzame en waardevolle ervaring terzake bezit en zijn leidinggevende functie op het hoogste niveau van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid tot ieders tevredenheid uitoefent. In dat geval begrijpen wij niet waarom verzoeker in het bijzonder de selectietests zou vrezen die hij naar aanleiding van de bestreden handeling zou kunnen afleggen";

Overwegende dat het bestreden besluit verordenende kracht heeft; dat het een grondige wijziging inhoudt van het statuut van de hoogste functionarissen van de federale overheid en bijgevolg van toepassing is op

verzoeker; dat verzoeker er belang bij heeft de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan te vorderen;

Overwegende dat verzoeker, in verband met het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden handeling hem kan berokkenen, in hoofdzaak uiteenzet dat hij voor de keuze staat: ofwel zijn hoedanigheid van opperamambtenaar van het door hem geleide ministerie verliezen, ofwel, op tweeënzestigjarige leeftijd, selectietests met een onzekere afloop afleggen om de functie die hij al tal van jaren tot ieders tevredenheid uitoefent, te mogen blijven uitoefenen; dat hij aanvoert dat dit nadeel niet goed te maken is, aangezien geen vernietigingsarrest zal kunnen worden gewezen voordat hij met pensioen gaat; dat hij van oordeel is dat de toepassing van het Copernicusplan beledigend is ten aanzien van hem, omdat dit plan uitgaat van de hypothese dat de huidige opperamambtenaren niet noodzakelijk bekwaam zijn om hun departement te leiden; dat hij opmerkt dat hij zijn graad van secretaris-generaal zal verliezen alsook de voorrechten die daaraan zijn verbonden en dat zijn opneming in een "passende functie", die in het bestreden besluit niet duidelijk wordt omschreven, alleen een ondergeschikte functie kan betreffen, aangezien hij onder het gezag van managers en stafleden zal komen te staan die bovendien nu misschien onder hem staan of de nodige administratieve ervaring missen; dat hij tot slot van oordeel is dat het vooruitzicht om naar een managementfunctie te moeten solliciteren, vernederend voor hem is, aangezien hij zijn erkende vaardigheden nogmaals zal moeten bewijzen, aangezien hij binnen drie jaar met pensioen gaat en de Minister van Ambtenarenzaken zelf heeft toegegeven dat hij zijn mandaat daardoor niet zal kunnen uitdoen; dat hij voorts stelt dat zijn vernedering eveneens voortkomt uit het feit dat zijn bekwaamheid zal worden beoordeeld door personen die niet uit de administratie komen en niet op dezelfde beroepservaring kunnen bogen als hij;

Overwegende dat de verwerende partij in haar antwoord stelt dat verzoeker niet bewijst dat er een verband bestaat tussen de aangevoerde schending van de bepalingen van het bestreden besluit en het aangevoerde moreel nadeel; dat ze opmerkt dat dit nadeel niet vaststaat, aangezien het afhangt van verzoekers persoonlijke keuze om al dan niet te solliciteren en van omstandigheden die na het bestreden besluit zullen ontstaan en waarvan de afloop gunstig kan zijn voor verzoeker; dat de verwerende partij uiteenzet dat elke diepgaande wijziging van het statuut van de rijksambtenaren aanpassing van hen vergt en mogelijk ook onaangenaamheden voor hen inhoudt; dat ze aanvoert dat het bestreden besluit genomen is met toepassing van het beginsel van de

veranderlijkheid van de openbare dienst, wat geen enkel waardeoordeel over de betrokken ambtenaren inhoudt; dat ze erop wijst dat de hervorming in kwestie bedoeld is om nieuwe management- en staffuncties te creëren waarvoor volkomen nieuwe vereisten inzake deskundigheid en geschiktheid worden gesteld; dat het volgens haar niet relevant is dat verzoeker onder een nieuwe hiërarchische overheid zou komen te staan, aangezien hij niet teruggezet wordt in graad en aangezien het gaat om een gevolg van de invoering van nieuwe functies; dat de verwerende partij voorts betoogt dat de leeftijd van verzoeker geen belemmering vormt, aangezien hij kan worden aangewezen voor een gedeeltelijk mandaat en aangezien in het Verslag aan de Koning dat aan het bestreden besluit voorafgaat staat dat er geen leeftijdsgrens voor de werving van de managers is bepaald; dat ze naar eigen zeggen niet begrijpt in welk opzicht de invoering van een objectieve selectietest vernederend zou zijn voor verzoeker; dat de verwerende partij tot slot van oordeel is dat de onaangenaamheden waarmee verzoeker wordt geconfronteerd, moeten worden afgewogen tegen het vastlopen van de hervorming van de federale overheidsdiensten;

Overwegende dat artikel 17, § 2, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, bepaalt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van een handeling of reglement van een administratieve overheid alleen kan worden bevolen als twee voorwaarden tegelijk zijn vervuld; dat een wettelijke administratieve handeling een ernstig nadeel kan berokkenen; dat in de genoemde bepaling wordt gepreciseerd dat dit nadeel veroorzaakt moet worden door de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het reglement en niet door de aangevoerde onwettigheden; dat het vooruitzicht dat verzoeker een gedeeltelijk mandaat kan krijgen op zijn minst hypothetisch is, daar de Minister van Ambtenarenzaken op 20 december 2000 in de Commissie voor de Binnenlandse Zaken, de Algemene Zaken en het Openbaar Ambt van de Kamer van volksvertegenwoordigers in verband met verzoeker heeft verklaard: "ik denk dat het veeleer om een leeftijdsprobleem gaat" en "ik zal mij zeker niet in de plaats stellen van het assessment center, maar ik heb mijn eigen mening terzake"; dat de omvang van de hervorming van de overheidsdiensten hoe dan ook wijst op afkeuring van de federale opperambtenaren, wat wordt bevestigd door deze woorden van de brochure waarin het assessment center wordt voorgesteld:

" Tot op heden ging het benoemen van personen in managementfuncties in de federale overheid zelden gepaard met een grondige evaluatie van de kandidaten op de competenties die voor dergelijke functies noodzakelijk zijn. Dit heeft er in het verleden toe geleid dat niet systematisch op zoek werd gegaan naar de meest geschikte persoon voor een functie."

dat het niet louter onaangenaam is dat verzoeker op zijn leeftijd verplicht wordt zijn bekwaamheid te bewijzen; dat betrokkene, als het mandaat van voorzitter van het directiecomité niet aan hem wordt toegekend, al zijn huidige bevoegdheden verliest, wat in de praktijk neerkomt op een verlaging in rang; dat het weliswaar niet abnormaal is dat het verloop van ambtelijke loopbanen lagere ambtenaren de mogelijkheid biedt om sneller hogerop te komen dan hun hiërarchische meerderen, maar dat zulks evenwel uitgesloten is wanneer het om een secretaris-generaal gaat, behalve indien deze bij wijze van tuchtstraf in graad wordt teruggesteld; dat de "passende functie" die verzoeker zou worden aangeboden met toepassing van artikel 27 van het bestreden besluit in geen enkel opzicht te vergelijken zou zijn met de functie die hij nu bekleedt, aangezien krachtens artikel 12, tweede lid, van dat besluit de houders van een management- of staffunctie hiërarchisch boven rang 17 staan; dat het morele nadeel dat verzoeker zou ondergaan, ernstig is; dat het niet zou kunnen worden goedge maakt door een vernietigingsarrest, gelet op de leeftijd van verzoeker en de normale duur van de procedure;

Overwegende dat de verwerende partij stelselmatig betwist dat verzoeker belang heeft bij zijn middelen; dat er in het algemeen op gewezen moet worden dat een verzoeker geen belang heeft bij een middel dat, als het gegrond zou blijken, zou leiden tot de conclusie dat het beroep niet-ontvankelijk is of tot een nietigverklaring die ongunstig voor hem zou zijn; dat de verwerende partij niet aantoont dat dit in casu het geval is;

Overwegende dat verzoeker een eerste middel ontleent aan schending van de wet van 22 juli 1993 houdende bepaalde maatregelen inzake ambtenarenzaken en in het bijzonder aan schending van artikel 22 ervan, vervangen bij de wet van 26 maart 2001; dat hij betoogt dat uit de in het middel genoemde bepaling blijkt dat alleen managementfuncties bij mandaat kunnen worden verleend en vaststelt dat het bestreden besluit de toegang tot staffuncties via mandaat organiseert; dat hij aanvoert dat die functies, die door de verwerende partij omschreven worden als directiebetrekkingen voor de stafdiensten, in geen geval beheersfuncties zijn, aangezien de verwerende partij ze niet opneemt in de vier groepen van betrekkingen die als managementfuncties worden omschreven;

Overwegende dat de verwerende partij opmerkt dat uit artikel 3 van het bestreden besluit blijkt dat de managementfuncties worden uitgeoefend in het kader van een mandaat bedoeld in artikel 22 van de wet van 22 juli 1993 houdende bepaalde maatregelen inzake ambtenarenzaken en dat de houders van een staffunctie aangesteld worden voor een periode van zes jaar; dat ze stelt dat

het middel feitelijke grondslag mist, aangezien de staffuncties niet bij mandaat worden uitgeoefend; dat ze erop wijst dat het bestreden besluit niet gebaseerd is op artikel 22 van de genoemde wet, maar op de artikelen 37 en 102, tweede lid, van de Grondwet, zoals de afdeling Wetgeving van de Raad van State heeft opgemerkt in haar advies over het ontwerp van het bestreden besluit; dat ze op basis van het advies van de afdeling Wetgeving over het voorontwerp van wet houdende bepaalde maatregelen inzake ambtenarenzaken betoogt dat het in het middel genoemde artikel 22 niet belet dat de Koning ook de uitoefening van andere functies dan managementfuncties bij mandaat kan regelen;

Overwegende dat artikel 22 van de wet van 22 juli 1993 houdende bepaalde maatregelen inzake ambtenarenzaken, zoals gewijzigd bij artikel 8 van de wet van 26 maart 2001, bepaalt:

" Art. 22. Het mandaat is een tijdelijke aanwijzing voor maximaal zes jaar in een te begeben managementfunctie. Deze aanwijzing is hernieuwbaar.

Een managementfunctie is een beheersfunctie in een overheidsdienst of een afdeling van een overheidsdienst.

Een koninklijk besluit, vastgesteld na overleg in de Ministerraad, bepaalt, voor de besturen en andere diensten van de federale ministeries, zoals bedoeld in artikel 1, § 1, tweede lid, 1°, en voor alle andere door de Koning aangewezen overheidsdiensten, uitgezonderd deze bedoeld in het vierde lid, de managementfuncties die, op de data die de Koning vaststelt, bij wijze van mandaat zullen begeben worden.

Een koninklijk besluit, vastgesteld na overleg in de Ministerraad, bepaalt, in voorkomend geval, voor de openbare instellingen die de Koning aanwijst uit de lijst, vermeld in artikel 1, § 1, tweede lid, 2° en 3°, de managementfuncties die, op de data die Hij vaststelt, bij wijze van mandaat zullen begeben worden.

De managementfuncties, waarvoor een bijzondere benoemingswijze bij wijze van wettelijke of verordeningsbepalingen is vastgesteld, kunnen volgens de procedure, vastgesteld in het derde en het vierde lid, bij wijze van mandaat begeben worden";

Overwegende dat de verwerende partij terecht opmerkt dat de Koning zijn bevoegdheid om het statuut van de rijksambtenaren te wijzigen, aan de Grondwet ontleent; dat de Koning in de uitoefening van Zijn bevoegdheid evenwel gebonden is door de perken gesteld door de wetgever, die regels tot bescherming van de vastbenoemde ambtenaren kan uitvaardigen; dat dit des te meer geldt daar de wet van 22 juli 1993 indienstneming van ambtenaren waarbij bepalingen van die wet met voeten zijn getreden, van rechtswege als nietig beschouwt; dat het voorontwerp van wet tot wijziging van inzonderheid artikel 22 van de wet van 22 juli 1993 bepaalde: "Het mandaat is een tijdelijke aanwijzing voor maximum 6 jaar in een te begeben managementfunctie"; dat de afdeling Wetgeving van de Raad van State heeft opgemerkt dat het woord "managementfunctie" moest worden

verduidelijkt; dat de tekst die aan de Kamer van volksvertegenwoordigers is voorgelegd, naar aanleiding van die opmerking als volgt is aangevuld:

" Een managementfunctie is een beheersfunctie in een overheidsdienst of een afdeling van een overheidsdienst";

dat uit wat voorafgaat blijkt dat de afdeling Wetgeving heeft gewild dat de uitzondering die de wet op de gebruikelijke rechtspositionele voorschriften stelt, wordt gepreciseerd en dus wordt afgebakend en dat zowel de Regering als de Wetgevende Kamers het nieuwe artikel 22 restrictief hebben geconcipieerd, overeenkomstig het advies van de Raad van State; dat in artikel 2, § 1, van het bestreden besluit een onderscheid wordt gemaakt tussen managementfuncties en staffuncties; dat artikel 3 van dat besluit als volgt luidt:

" De managementfuncties worden uitgeoefend in het kader van een mandaat bedoeld in artikel 22 van de wet van 22 juli 1993 houdende bepaalde maatregelen inzake ambtenarenzaken.

De houders van een staffunctie worden aangesteld voor een periode van zes jaar";

dat aldus uit het bestreden besluit zelf blijkt dat het genoemde artikel 22 niet slaat op de staffuncties, dat het verschil tussen de toekenning van een mandaat voor een duur van zes jaar en een aanstelling voor dezelfde duur louter de vorm betreft, terwijl de functies fundamenteel verschillend zijn; dat de wet de Koning niet machtigt om de indienstneming van houders van staffuncties te regelen conform het bestreden besluit; dat het middel ernstig is;

Overwegende dat verzoeker een tweede middel ontleent aan schending van de artikelen 3 en 22 van de wet van 22 juli 1993 houdende bepaalde maatregelen inzake ambtenarenzaken; dat hij van oordeel is dat het bestreden besluit een procedure instelt die de mogelijkheid biedt om tijdelijk personeel in dienst te nemen in een ambtenarenstructuur, een situatie die vergelijkbaar is met die vastgesteld in de Regentsbesluiten van 30 april 1947 en 10 april 1948 voordat die bij een koninklijk besluit van 6 november 1991 werden opgeheven; dat volgens verzoeker uit de artikelen 3 en 4 van de genoemde wet blijkt dat slechts twee wijzen van indienstneming zijn toegestaan, namelijk indienstneming als ambtenaar en, bij uitzondering, indienstneming als arbeidscontractant; dat hij onder verwijzing naar artikel 12 van het APKB voorts stelt dat indienstneming als ambtenaar per definitie in vast verband is; dat hij van mening is dat artikel 22 van de wet van 22 juli 1993, zoals het is gewijzigd, moet worden gelezen in samenhang met artikel 12 van het APKB, waaruit blijkt dat geen statuut van tijdelijke ambtenaar kan worden ingesteld;

Overwegende dat is geoordeeld dat de bevoegdheid van de Koning om het statuut van de rijksambtenaren vast te stellen, Hem wordt opgedragen door de Grondwet; dat bovendien noch in artikel 3 van de wet van 22 juli 1993, dat bepaalt dat indienstnemingen alleen geschieden volgens de vaste regels die in de personeelsstatuten zijn vastgelegd, noch in artikel 22 van die wet staat dat indienstnemingen van tijdelijke ambtenaren verboden zijn; dat uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 26 maart 2001 overigens blijkt dat de mandaathouders onder het statuut van tijdelijk statutair ressorteren (Gedr. St., Kamer, doc 50 0965/006, blz. 12); dat die wetsbepalingen niet mogen worden geïnterpreteerd in het licht van hiërarchisch lagere regels; dat tot slot het feit dat een regel in het APKB tot een algemeen principe wordt verheven, niet wegneemt dat de Koning achteraf daarvan kan afwijken; dat die werkwijze, hoe verwerpelijk ze uit het oogpunt van de rechtszekerheid ook mag zijn, niettemin in rechte toegestaan is; dat die werkwijze tot gevolg heeft dat de regel van het APKB waarvan wordt afgeweken, binnen de perken van die afwijking, niet langer als een algemeen beginsel geldt en niet meer kan worden opgelegd aan de gemeenschappen en gewesten; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker een derde middel, dat gericht is tegen artikel 6 van het bestreden besluit, ontleent aan schending van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, inzonderheid van artikel 43 ervan, schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en billijke rechtspleging en aan onbevoegdheid van de steller van de handeling; dat hij erop wijst dat die wetgeving de beginselen inzake eentaligheid van de rijksambtenaren en tweetaligheid van de federale overheidsdiensten vastlegt; dat hij opmerkt dat degenen die een managementfunctie uitoefenen, tot niveau 1 behoren en een hogere graad hebben dan die van directeur; dat hij van oordeel is dat de kennis van de tweede landstaal die in artikel 6 van het bestreden besluit wordt opgelegd, in strijd is met de bepaling die in het middel wordt genoemd;

Overwegende dat de verwerende partij erkent dat de functionele kennis van de tweede taal die geëist wordt om een managementfunctie te kunnen uitoefenen, voor het ogenblik niet vervat is in de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, maar dat overwogen wordt om die wetten in overeenstemming te brengen met de nieuwe organisatie van de federale overheidsdiensten; dat ze opmerkt dat in het verslag aan de Koning dat aan het bestreden besluit voorafgaat, het volgende staat:

" Ongeacht de opmerking van de Raad van State wordt de verwijzing naar deze toekomstige vereiste weerhouden als aankondiging voor de kandidaten zodat zij nu reeds hun potentieel om te voldoen aan deze vereiste kunnen inschatten";

dat de verwerende partij aanvoert dat artikel 6, tweede lid, van het aangevochten besluit de Koning niet de bevoegdheid verleent om de datum van inwerkingtreding van die hele bepaling vast te stellen voordat de wetgeving wordt gewijzigd;

Overwegende dat het aangevochten artikel 6 als volgt luidt:

" § 1. De kandidaten voor een managementfunctie moeten de functionele taalkennis van de tweede taal bewijzen en over de competenties, relationele en managementvaardigheden beschikken die worden bepaald in de functiebeschrijving en het competentieprofiel van de te begeven managementfunctie.

De functionele taalkennis bedoeld in het vorig lid, moet slechts bewezen worden op de datum door Ons bepaald bij besluit waarover in de Ministerraad werd beraadslaagd.

(...)"

Overwegende dat het opleggen van voorwaarden inzake talenkennis aan ambtenaren van de federale overheidsdiensten een aangelegenheid is die volgens de Grondwet alleen toekomt aan de wetgever en die voor het ogenblik geregeld wordt in de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966; dat, aangezien die wetgeving nog niet is gewijzigd, geen aanvullende voorwaarde inzake talenkennis kan worden opgelegd aan degenen die naar een managementfunctie solliciteren; dat aankondigingseffecten juridisch geen aanvaardbare werkwijze uitmaken; dat de uitspraken van de verwerende partij daaromtrent des te minder overtuigen daar de steller van het besluit niet verduidelijkt wat onder "functionele" kennis van de tweede taal moet worden verstaan; dat de aankondiging van dat vereiste en van de daarin verlangde kennis overigens al was uiteengezet in de parlementaire voorbereiding van de genoemde wet van 26 maart 2001 en had kunnen worden vermeld in het Verslag aan de Koning ofwel in het overvloedige documentatiemateriaal dat zowel gedrukt als elektronisch over het Copernicusplan bestaat; dat tot slot het vereiste van de functionele kennis van de tweede landstaal nu al van kracht is, maar dat alleen de verplichting om die kennis te bewijzen wordt uitgesteld tot de door de Koning vastgestelde datum, zonder dat de bevoegdheid van de Koning in enig opzicht wordt beperkt; dat het middel ernstig is;

Overwegende dat verzoeker een vierde middel, dat gericht is tegen de artikelen 2 en 15 van het bestreden besluit, ontleent aan schending van de beginselen inzake gelijkheid en non-discriminatie vastgelegd in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en de beginselen van behoorlijk bestuur, billijke

rechtspleging en onpartijdigheid; dat hij aanvoert dat artikel 2 van het koninklijk besluit een aantal management- en staffuncties creëert die worden gerangschikt volgens een wegingsmechanisme, terwijl artikel 15 bepaalt dat houders van die functies bezoldigd worden op basis van de weging die aan hun functie is verbonden; dat hij vaststelt dat niet is bepaald binnen welke perken de wegingscriteria zich zullen bevinden, wat volgens hem, op zich discriminerend is; dat verzoeker voorts aanvoert dat het bestreden besluit ook discriminerend is, voorzover het de administratieve overheid toestemming geeft om ambtenaren die betrekkingen bekleden waarvoor het niveau, de aard van het opgedragen werk en de vereiste bekwaamheid identiek zijn, verschillend te rangschikken en te bezoldigen op basis van niet nader bepaalde criteria die in elk geval achteraf zullen moeten worden omschreven; dat hij tot slot opmerkt dat het APKB bepaalt dat de bezoldigingsregeling van de ambtenaren uitsluitend mag worden bepaald op basis van het niveau, de aard van het werk en de vereiste bekwaamheid;

Overwegende dat de door verzoeker gehekkelde leemten zijn aangevuld door het koninklijk besluit van 11 juli 2001 betreffende de weging van de management- en staffuncties in de federale overheidsdiensten en tot vaststelling van hun wedde, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 13 juli 2001; dat verzoekers kritiek alleen relevant is voorzover ze betrekking heeft op laatstgenoemd besluit dat overigens door verzoeker wordt aangevochten in zijn beroep A.108.502/VIII-2496; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker een vijfde middel, dat gericht is tegen hoofdstuk III van het bestreden besluit, ontleent aan schending van de beginselen van gelijkheid en non-discriminatie die vastgelegd zijn in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, de beginselen van behoorlijk bestuur, billijke rechtspleging en onpartijdigheid; dat verzoeker, na erop te hebben gewezen dat het genoemde hoofdstuk III de selectie en werving van de kandidaten regelt, alsook de aanstelling van de houders van management- en staffuncties, betoogt dat de benoemingsgerechtigde overheid in alle stadia van de selectie van de kandidaten inspraak heeft, in het bijzonder wat de samenstelling van de selectiecommissie betreft; dat hij stelt dat de inachtneming van de in het middel genoemde grondwetsbepalingen een onpartijdige sollicitatieprocedure inhoudt, zonder dat de overheid die de ambtenaar in dienst zal nemen, enige invloed daarop kan uitoefenen; dat verzoeker in dat verband opmerkt dat artikel 9, § 3, tweede zin, van het APKB luidt als volgt:

" De werving en selectie geschiedt in ieder geval op grond van een objectief wervingssysteem dat, naar vorm en inhoud, de nodige waarborgen biedt

inzake gelijke behandeling, verbod van willekeur, onafhankelijkheid en onpartijdigheid";

Overwegende dat de verwerende partij in haar antwoord stelt dat het onpartijdigheidsbeginsel voor organen van het actieve bestuur niet in dezelfde strikte mate geldt als voor gerechten en dat dit principe slechts op een administratieve overheid toepasselijk is als dat verenigbaar blijkt te zijn met de vereisten van het actieve bestuur; dat ze daaruit besluit dat het middel wettelijke grondslag mist, aangezien bij de organisatie van de selectie en de werving voor de management- en staffuncties rekening wordt gehouden met de organisatie en de samenstelling van het bestuursorgaan; dat ze aanvoert dat de omstandigheid dat eenzelfde overheid betrokken is bij de opmaak van een functieprofiel, de selectie van de kandidaten en de aanstelling van de gegadigden, geen afbreuk doet aan de grondwettelijke beginselen inzake gelijkheid en non-discriminatie, aangezien de ingevoerde procedure voor alle kandidaten voor eenzelfde functie gelijk is; dat ze van oordeel is dat de bestreden procedure, na afloop van de objectief georganiseerde examens en na een eventueel onderhoud, de mogelijkheid biedt om de kandidaturen grondig te onderzoeken in het licht van de toe te wijzen functies; dat ze onderstreept dat de leden van het collegiale orgaan dat de examens organiseert, worden gekozen op basis van hun bekwaamheid op het gebied van de toe te wijzen functies en worden aangesteld voordat de kandidaten bekend zijn; dat de verwerende partij verzekert dat de omstandigheid dat dezelfde instantie in alle fasen van de aanstellingsprocedure zeggenschap heeft, de beste garantie is dat het beginsel van behoorlijk bestuur en de beginselen dat het dossier volledig en werkelijk moet worden onderzocht en dat de aanspraken en verdiensten moeten worden vergeleken, naar behoren in acht worden genomen; dat ze beklemtoont dat de ingevoerde regeling een efficiënt middel is om willekeur tegen te gaan, wat niet mag worden verward met de discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover de overheid in casu beschikt en die, wat de benoeming van de leidend ambtenaren betreft, al bestond in de regeling die ingesteld was bij het koninklijk besluit van 7 juli 1939 betreffende de beoordeling van de loopbaan van het rijkspersoneel;

Overwegende dat het beginsel dat iedereen gelijke toegang moet krijgen tot openbare ambten slechts een bijzondere toepassing is van de beginselen van gelijkheid en non-discriminatie die zijn vastgelegd in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet; dat artikel 9, § 3, tweede zin, van het APKB op treffende wijze weergeeft wat dat beginsel precies inhoudt; dat een statuut van rijksambtenaren zo moet worden georganiseerd dat het alle nodige waarborgen biedt om het grondwettelijk voorschrift in acht te nemen; dat de aanspraken en verdiensten van de kandidaten voor een overheidsfunctie objectief en onpartijdig

moeten worden vergeleken om het beginsel in acht te nemen dat alle burgers gelijke toegang moeten krijgen tot openbare ambten; dat het in dat verband voldoende is vast te stellen dat de kandidaten voor de bedoelde functies in vier groepen worden ingedeeld, zonder dat binnen die groepen een verdere indeling wordt gemaakt, zodat de benoemingsgerechtigde overheid onbeperkte vrijheid heeft om uit de groep van de meest geschikte kandidaten zelf te kiezen wie ze wil aanstellen; dat het verslag aan de Koning alle twijfel die daaromtrent zou kunnen bestaan wegneemt, aangezien daarin staat:

" De keuze uit groep A, of desgevallend groep B, is niet vergelijkend. De keuze zal positief dienen gemotiveerd te worden";

dat bovendien ambtshalve moet worden vastgesteld dat de Koning krachtens artikel 107, tweede lid, van de Grondwet de ambtenaren bij het algemeen bestuur benoemt, terwijl Hij luidens artikel 10 van het bestreden besluit de voorzitter van het directiecomité aanstelt en de bevoegdheid behoudt om ambtenaren te benoemen in de niet-opgeheven graden van niveau 1, maar die grondwettelijke bevoegdheid overdraagt aan de minister voor de managementfunctie -1 en de staffunctie en aan de voorzitter van het directiecomité voor de overige managementfuncties; dat een zo ruime bevoegdheidsoverdracht niet aanvaardbaar is in het licht van de basisprincipes van de niet uitdrukkelijk in een regeling bepaalde bevoegdheidsoverdracht; dat het middel ernstig is;

Overwegende dat verzoeker een zesde middel, gericht tegen hoofdstuk V van het bestreden besluit, ontleent aan schending van de algemene rechtsbeginselen en meer bepaald van het beginsel van behoorlijk bestuur en billijke rechtspleging, het beginsel van onpartijdigheid en inachtneming van de rechten van verdediging; dat hij uiteenzet dat in hoofdstuk V staat dat elke houder van een managementfunctie na verloop van een bepaalde tijd wordt geëvalueerd door de overheidsinstantie die hem vóór zijn aanstelling en na de selectie van de selectiecommissie heeft gehoord en dat die overheidsinstantie alleen de vermeldingen "zeer goed" of "onvoldoende" toekent; dat hij preciseert dat artikel 20 van het bestreden besluit in dat tweede geval bepaalt dat het mandaat van de betrokken ambtenaar wordt beëindigd, terwijl noch die, noch enig andere bepaling in een beroepsmogelijkheid voorziet; dat volgens verzoeker de inachtneming van de elementaire rechten van verdediging niet is gewaarborgd, te meer daar de bestreden handeling niet bepaalt dat de functionaris wordt gehoord door het orgaan dat de evaluatie uitvoert; dat verzoeker om dezelfde redenen meent dat het onpartijdigheidsbeginsel wordt geschaad, temeer daar in de bestreden handeling niet wordt omschreven welke criteria aan de evaluatie ten grondslag moeten liggen en daar, wat de staffuncties betreft, in de bestreden

handeling niet wordt bepaald wat wordt geëvalueerd; dat verzoeker tot slot betoogt dat de inwerkingtreding van het bestreden besluit zal leiden tot de opheffing van artikel 11, § 2, van het koninklijk besluit van 22 december 2000 tot bepaling van de algemene principes dat bepaalt dat leidend ambtenaren onder geen enkele evaluatieprocedure vallen, terwijl de verwerende partij de algemene principes moet naleven die in het voormelde besluit worden vastgelegd, inzonderheid de in artikel 11, § 2, tweede lid, vervatte verplichting die als volgt luidt: "Indien de evaluatie leidt tot een eindvermelding waaraan het statuut rechtsgevolgen verbindt, voorziet het in een beroepsprocedure bij een commissie met ten minste adviesbevoegdheid";

Overwegende dat de verwerende partij in haar antwoord stelt dat het van behoorlijk bestuur getuigt dat de persoon die de functionaris heeft aangesteld, die functionaris achteraf evalueert, aangezien hij de geëvalueerde ambtenaar, de aard van de functie en de daaraan verbonden taken het beste kent; dat ze in verband met de managementfuncties aanvoert dat het bestreden besluit bepaalt dat de evaluatie betrekking heeft op "de prestatiedoelstellingen en de concrete uitwerking ervan (...), zoals vervat in het managementplan en het operationeel plan", waarvan de inhoud bijzonder nauwkeurig wordt opgesomd in artikel 11 van het bestreden besluit; dat ze benadrukt dat die plannen concreet worden opgesteld in samenwerking met de geëvalueerde ambtenaar; dat de verwerende partij in verband met de staffuncties aanvoert dat de evaluatie moet worden verricht op basis van een vergelijking tussen het ambt dat aan de betrokken ambtenaar wordt toegewezen en de manier waarop hij zich van zijn taak zal hebben gekweten; dat ze stelt dat verzoeker er geen belang bij heeft tegen het bestreden besluit in te brengen dat het niet bepaalt dat de geëvalueerde persoon vooraf moet worden gehoord, aangezien dat horen volgens de rechtspraak van de Raad van State verplicht is krachtens het algemene beginsel van tegenspraak en billijke rechtspleging, zelfs als geen enkele tekst zulks oplegt; dat de verwerende partij betwist dat de vermeldingen "zeer goed" en "onvoldoende" de enige mogelijke vermeldingen zijn; dat ze tot slot onderstreept dat bij de Raad van State beroep tot nietigverklaring kan worden ingesteld tegen evaluatiebeslissingen;

Overwegende dat de algemene rechtsbeginselen waarvan de schending wordt aangevoerd, inhouden dat het nemen van beslissingen die zware gevolgen hebben voor een ambtenaar zo moet worden georganiseerd dat de betrokkene zijn standpunt voldoende te kennen kan geven en dat zijn situatie geheel onpartijdig en objectief wordt onderzocht; dat de Raad van State een

bestuurshandeling die wordt genomen op grond van het gedrag van een ambtenaar en die voor de betrokken ambtenaar zware gevolgen heeft, weliswaar vernietigt als de betrokkene niet vooraf is gehoord, maar dat die rechtspraak niet betekent dat elke vorm waarin iemand wordt gehoord, juridisch voldoende is; dat daaruit volgt dat het bezwaar dat wordt ontleend aan de omstandigheid dat het horen niet uitdrukkelijk wordt geregeld en dat gericht is tegen een verordeningbesluit, niet kan worden weerlegd louter op basis van het bestaan van een rechtspraak van de Raad van State; dat dit in het onderhavige geval des te meer geldt, daar de artikelen 14 en 15 van het koninklijk besluit van 20 april 1999 tot organisatie van de benoeming, de loopbaan en de evaluatie van de ambtenaren die belast worden met het beheer van sommige overheidsdiensten uitvoerig omschrijven hoe de voor een mandaat aangestelde ambtenaar moet worden gehoord in geval van evaluatie, zodanig dat alle vereiste waarborgen worden geboden en ter kennis worden gebracht van de betrokkenen; dat het geen toeval is dat het genoemde koninklijk besluit bij artikel 29, 1°, van het bestreden besluit wordt opgeheven; dat het genoemde besluit ook een administratief beroep organiseert dat een contradictoir en objectief onderzoek ten gronde mogelijk maakt over de positieve en negatieve aspecten van het werk van de mandaathouder; dat de uitleg van de verwerende partij in dat verband tegenstrijdig is wat de objectiviteit van de ingevoerde regeling aangaat; dat de overheid die met de evaluatie van de voorzitter van het directiecomité wordt belast -en alleen in dat geval- volgens artikel 17, § 3, tweede lid, van het bestreden besluit immers wordt bijgestaan door een "extern bureau" en dit, volgens het verslag aan de Koning, "teneinde de objectiviteit van de evaluatie te garanderen", welke bijgevolg niet gegarandeerd is voor de andere houders van een managementfunctie, zoals de verwerende partij zelf erkent; dat, aangezien de Raad van State zijn oordeel niet in de plaats kan stellen van dat van de administratieve overheid tenzij hij vaststelt dat die overheid een kennelijke beoordelingsfout heeft begaan, wat zeer weinig voorkomt, het beroep tot nietigverklaring waaraan hoe dan ook een vordering tot schorsing wegens uiterst dringende noodzakelijkheid zou moeten voorafgaan, niet de minimumwaarborgen biedt die volgens de in het middel genoemde principes worden vereist; dat het middel ernstig is;

Overwegende dat verzoeker een zevende middel ontleent aan schending van de beginselen inzake gelijkheid en non-discriminatie vastgelegd in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en de beginselen van behoorlijk bestuur, billijke rechtspleging en onpartijdigheid waarin hij de in het vijfde en zesde middel geformuleerde kritiek herhaalt;

Overwegende dat het middel niet afzonderlijk hoeft te worden onderzocht, aangezien het samenvalt met het vijfde en het zesde middel;

Overwegende dat verzoeker een achtste middel ontleent aan schending van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966, en inzonderheid aan schending van de artikelen 17, 39 en 43 ervan, doordat het bestreden besluit bepaalt dat het onderhoud met de kandidaten die geslaagd zijn voor de selectieprocedure en de evaluatie van de houders van een managementfunctie zullen geschieden door de minister of door de voorzitter van het directiecomité, naargelang van het geval, terwijl niets garandeert dat die autoriteiten tot dezelfde taalrol behoren als betrokkene;

Overwegende dat dit middel niet hoeft te worden onderzocht, aangezien het geen ruimere schorsing tot gevolg kan hebben dan bepaalde ernstig bevonden middelen die al zijn onderzocht;

Overwegende dat verzoeker een negende middel, dat gericht is tegen artikel 23, § 2, van het bestreden besluit, ontleent aan schending van de beginselen van gelijkheid en non-discriminatie vastgelegd in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en billijke rechtspleging; dat hij aanvoert dat de houder van een managementfunctie die geen vermelding "onvoldoende" zou hebben gekregen, maar die zijn ambt niet mag hervatten en weer opgenomen zou worden in zijn federale overheidsdienst gunstiger zou kunnen worden ingeschaald, terwijl een ambtenaar van rang 16 of 17 die ervoor gekozen heeft om zich niet kandidaat te stellen voor een mandaat voor het uitoefenen van een managementfunctie tijdens de eerste toepassing van de nieuwe regeling, geen gunstiger inschaling zou kunnen krijgen; dat hij aanvoert dat de ambtenaren van rang 16 en 17 bij de aanstelling van de voorzitter van het directiecomité worden overgeheveld naar de nieuwe federale overheidsdienst in kwestie en een "passende functie" toegewezen krijgen; dat hij betoogt dat de artikelen 23, § 2, en 27 samen discriminerend zijn voor een ambtenaar van zijn niveau, aangezien hij, als hij zou besluiten om zich niet kandidaat te stellen voor een managementfunctie of als hij niet zou slagen voor de selectietests, een "passende functie" zou toegewezen krijgen, terwijl een ambtenaar die een mandaat voor het uitoefenen van een managementfunctie zou hebben gekregen, gunstiger zou worden ingeschaald indien zijn mandaat na afloop niet zou worden verlengd; dat verzoeker aanvoert dat er geen redelijke verantwoording voor die discriminatie bestaat;

Overwegende dat de verwerende partij in herinnering brengt dat het in het middel genoemde artikel 23, § 2, alleen betrekking heeft op houders van een managementfunctie die al benoemd waren op het ogenblik dat ze in dat ambt werden aangesteld en die na een nieuwe vergelijkende selectie geen nieuw mandaat krijgen, hoewel ze niet de vermelding "onvoldoende" hebben gekregen; dat ze van oordeel is dat er twee verschillende situaties zijn, namelijk, enerzijds die van de ambtenaren die een mandaat hebben uitgeoefend en wier de bekwaamheid niet onvoldoende is geacht en anderzijds die van de ambtenaren die geen mandaat hebben uitgeoefend, hetzij omdat ze zich geen kandidaat hebben gesteld, hetzij omdat ze niet geslaagd zijn voor de tests, of nog, wanneer ze wel voor die tests geslaagd zijn, omdat andere, beter geschikte kandidaten boven hen zijn verkozen; dat ze daaruit besluit dat verschillende situaties verschillend mogen worden behandeld; dat ze subsidiair stelt dat houders van een rang 16 of 17 die geen mandaat uitoefenen, een passende functie zullen krijgen en "dat het natuurlijk niet uitgesloten is dat de nieuwe passende functie die hen zal worden toevertrouwd gepaard gaat met een hogere wedde dan die welke hen in hun afgeschafte graad verschuldigd zou zijn"; dat de verwerende partij er de nadruk op legt dat vaste ambtenaren zoals bedoeld in artikel 23 van het bestreden besluit gedurende twaalf jaar degressief een gunstiger wedde blijven krijgen om ervoor te zorgen dat hun herinschakeling niet te moeilijk verloopt en dat die werkwijze is gekozen naar aanleiding van een opmerking van de Raad van State; dat ze van mening is dat het ontvangen van een hogere wedde na afloop van een mandaat naar behoren gerechtvaardigd en in de tijd beperkt is; dat ze voorts stelt dat die regeling ook gewettigd is door de ervaring die in de management- of staffunctie is verworven en die iemand die geen mandaat heeft uitgeoefend, niet kan inroepen;

Overwegende dat de afdeling Wetgeving van de Raad van State de volgende opmerking had gemaakt over het ontworpen artikel 23:

" (...) de statutaire ambtenaar die een management- of staffunctie uitoefende en die geen nieuw mandaat of nieuwe aanstelling krijgt na deelname aan een nieuwe vergelijkende selectie, (kan) vrijwillig ontslag nemen of de reffectatie vragen in een passende functie. Wanneer hij voor die laatste mogelijkheid opteert, heeft hij recht op een gunstigere inschaling volgens door de Koning vastgestelde regels. Dit laatste heeft tot gevolg dat de betrokken ambtenaar zonder enige beperking voor de rest van zijn loopbaan recht heeft op een gunstigere verloning dan ambtenaren die een gelijke functie uitoefenen maar voorheen geen management- of staffunctie hebben uitgeoefend.

Vraag is hoe een dergelijk, zelfs niet in tijd beperkt verschil in behandeling in overeenstemming kan worden gebracht met het grondwettelijke beginsel van de gelijkheid en de niet-discriminatie";

dat in het Verslag aan de Koning daarop het volgende wordt geantwoord:

" In antwoord op de opmerking van de Raad van State omtrent de mogelijke ongelijkheid tussen de ex-mandaathouder en de overige ambtenaren, stelt de Regering uitdrukkelijk dat de gunstigere inschaling wordt toegekend aan alle vastbenoemden die zich in een gelijkaardige situatie bevinden namelijk het ex-mandaathouderschap. Bovendien zal de gunstigere inschaling over een periode van 12 jaar geleidelijk worden afgebouwd";

dat, zoals uit het onderzoek van het vijfde middel blijkt, geen rangschikking binnen de groep van de meest geschikte kandidaten wordt gemaakt, zodat een ambtenaar die wel benoemd is, maar geen managementfunctie toegewezen heeft gekregen, niet a priori minder geschikt kan worden geacht dan iemand die wel in die functie is aangesteld; dat de verwerende partij niet aantoonde in welk opzicht een mandaathouder ervaring zou kunnen verwerven die een secretaris-generaal niet verwerft; dat zijn argument dat verzoeker een hogere wedde zou kunnen genieten dan die welke hem thans verschuldigd is, nergens op gebaseerd is en tegengesproken wordt door zowel artikel 27, vierde lid, van het bestreden besluit als de bespreking ervan in het verslag aan de Koning; dat het middel ernstig is;

Overwegende dat de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit in zijn geheel moet worden geschorst ter wille van de rechtszekerheid die inhoudt dat het statuut van de rijksambtenaren coherent moet zijn;

Overwegende dat is voldaan aan de twee voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten die vervuld moeten zijn opdat de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden handeling kan bevelen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Geschorst wordt de tenuitvoerlegging van het koninklijk besluit van 2 mei 2001 betreffende de aanduiding en de uitoefening van de management- en staffuncties in de federale overheidsdiensten.

Artikel 2.

Dit arrest zal bij uittreksel in het Belgisch Staatsblad worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het geschorste besluit.

Artikel 3.

De beslissing over de kosten wordt in beraad gehouden.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting, op
zeven september tweeduizend één door:

de Hr.	GEUS,	kamervoorzitter,
Mevr.	GEHLEN,	staatsraad,
Mevr.	GUFFENS,	staatsraad,
Mevr.	HONDERMARCQ,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

M.-Cl. HONDERMARCQ.

J.-Cl. GEUS.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.